ततः प्रभृत्येकैकं पशुं समयमुपनयन्ति ते । अथ कदाचिद्दृढशशकस्य वारः समायातः । सो ऽचिन्तयत् ।

प्राणक्षेतोस्तु विनयः क्रियते जीविताशया ।
पञ्चत्वं चेद्गमिष्यामि किं सिंहानुनयेन मे ॥ ३ ॥

तद्मन्दं मन्दमुपसर्पामि । इत्युपगच्छति सः । अथ तमालोक्य सिंहो ऽपि क्षुधा पीडितः कोपादुवाच । कुतस्त्वं विलम्ब्यागतो ऽसि । सो ऽब्रवीत् नायं ममापराधः । पथि सिंहान्तरेण बलादृतः सन्पुनरागमनाय शपथं कृत्वा स्वामिनं तद्विवेदयितुमत्रागतः । सिंहः सकोपमाह । सत्वरं गत्वा दर्शय । क्वासौ दुरात्मा तिष्ठति । ततः शशकस्तं दृतं गृहीत्वा गम्भीरकूपसमीपं गतः । अत्रागत्य पश्यतु स्वामीत्युक्त्वा तस्मिन्कूपजले तस्यैव सिंहस्य प्रतिबिम्बं दर्शितवान् अतो ऽसौ दर्पाध्मातः कोपात्तस्योपर्यात्मानं निक्षिप्य पञ्चत्वं गतः । अतो ऽहं ब्रवीमि । बुद्धिर्यस्य बलं तस्येत्यादि ।

वायस्याह । सर्वमेतच्छ्रुतं मया । इदानीं यत्कर्तव्यं । ब्रूहि । वायसो ऽवदत् अत्रासन्ने सरसि राजपुत्रः प्रत्यहमागत्य स्नाति । स्नानसमये तदङ्गादवतारितकनकसूत्रं चञ्च्वा धृत्वानीयास्मिन्कोटरे धरिष्यसि । अथ कनकसूत्रानुसरणप्रवृत्तैः राजपुरुषैः कोटरे निक्षिप्यमाणो स कृष्णसर्पो द्रष्टव्यो व्यापादयितव्यश्च । अथ कदाचित्स्नातुं जलं प्रविष्टे राजपुत्रे वायस्या तदनुष्ठितं । तथानुष्ठिते तद्वृत्तं । अतो ऽहं ब्रवीमि ।

उपायेन हि यच्छक्यं न तच्छक्यं पराक्रमैः ।
काकी कनकसूत्रेण कृष्णसर्पमघातयत् ॥ ४ ॥